

**Hazırlayan:
Ertuğrul Hasbi Aydemir**

Agop Hoca

Agop Hoca; Prof. Dr. Agop Kotoğyan, benim sevmediğim adıyla "Kolsuz Agop" dermatoloji camiasında ve Türk halkı nezdinde bir efsane olarak yaşadı ve günü geldi, veda edip sonsuzluğa uzandı. Adıyla, iyi ettiği hastalarla, randevu bulunamamasıyla çok iyi bilinen ve tanınan hocamla 30 yılı aşkın süre iyisiyle, kötüsüyle birlikte çalıştık.

Agop Hoca'mı ilk tanımam, mezun olduğum İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi (Çapa) Dermatoloji Kliniği'nde kadro bulamadığım için Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne adım atmamla olmuştur (Agop Hoca'mla aynı kaderi paylaşmışız; o da Çapa'da kadro olmayınca Cerrahpaşa'ya gelmiş). 1974 yılının Mayıs ayında kliniğe başladığımda benim gözümde kliniğin sembolü, ana figürü rahmetli Prof. Dr. Faruk Nemlioğlu'nun yanındaki iki doçentten kıdemsiz olanı (kıdemlisi rahmetli Hafit Savaşkan Hoca'm) Agop Hoca'mdı ve biz asistanlara en yakın olan da oydu. İletişimimiz hemen her zaman Agop Hoca'mla olurdu, sorunlarımızı aktarmada veya yiyeceğimiz fırçaları indirimli yansıtmada hep o görevliydi. Poliklinikte kapıda durup, gelen hastalara ayaküstü tanılar koyup, bize yollardı: "Alın

size bir Lepra" (o zamanlar polikliniğe lepra bile gelirdi), "Alın size bir psoriasis" vb. Yeni doçent olan hocamın daha muayenehanesini açmadan şöhreti başlamıştı. Muayenehane açılışına gittiğimizde, bize "Kolay buldunuz mu?" demişti. En kıdemlimiz 1.90 boyundaki kekeme Cihanbahş arkadaşımızdan yanıt: "Ta-ta-ta-bi, ta Taksim'de sordum (muayenehane Şişli'deydi!) Agop'un yeri ne- neresi diye, hemen gö-gösterdiler!".

Asistanlığım sırasında yaptığım şakalara, densizliklere (sık yapardım) gülerek, hoşgörülle bakması benim için çok önemliydi (yoksa kapının önünde olabilirdim). Asistanlığımda bir sabah kliniğe çok erken geldiğimi düşünerek asistan odasının kapısında durdum ve arkadaşlara sabah neşesi olsun diye "Zo!" dedim, "Hagob'un yeri burasıdır, he?"; arkamdan hocanın sesi geldi "Burasıdır, burası". İki konuda çok takılırdım hocama: Birincisi, hocamın her piyango bileti aldığını gördüğümde "Eeee, biz almayalım artık" dememdi. Doğal olarak hoca "Niye oolum?" derdi, hemen yanıtlam hazırdı: "Para parayı çeker hocam, artık bize çıkmaz" derdim, gülerek gelen yanıt hep "Ulan, senin de paramda gözün var" şeklindeydi. İkincisi de ikide birde "Uzman olunca tam sizin muayenehanenin karşısına muayenehane açacağım, sizde randevu bulamayanlar gelse yeter bana" dememdi. Hoca hep gülerdi, muayenehane açmam konusunda her zaman destek olmuştu, "Doktorun muayenehanesi olur" derdi. Zamanla kısmet, tam karşısında olmasa da karşı sırasında muayenehanem oldu. Ama onun hastaları bana değil, benimkiler arada sırada doğrulama amaçlı ona gidebiliyorlardı; hocam da kibarca geri yönlendirirdi onları.

Agop Hoca'mın beni en çok şaşırtan yönlerinden biri, bana göre zenginlik simgesi olmasına (yakından tanıdığım tek Mercedes sahibi oydu), kliniğin en çok kazanan hocası olmasına karşın birilerine veya bir yerlere ortak yardım toplanırken verdiği miktarların beni düş kırıklığına uğratan azlığıydı. Sonradan fark ettim ki hoca, büyük bir özenle en kıdemli olan Faruk Hoca'mızın verdiği miktarların üstüne çıkmamaya

Yazışma Adresi/ Correspondence:

Ertuğrul Hasbi Aydemir,
İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi,
Deri ve Zührevi Hastalıklar
Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye
Tel.: +90 532 384 93 35
E-posta: ehaydemir2003@yahoo.com

©Telif Hakkı 2018 Türk Dermatoloji Derneği

Türk Dermatoloji Dergisi, Galenos
Yayınevi tarafından basılmıştır.

gayret ediyordu; bunun hocaya saygısızlık olacağını, hocanın prestijini düşüreceğini düşünmekteydi.

Yıllar sonra, sanırım Yalçın'la (Tüzün) ikimiz de doçenttik, bir Lütfü Tat Sempozyumu akşamında hocamızı kandırıp Ankara'da kendimize yemek ısmarlattık. Yemekte kafalarımız biraz hoş olduktan sonra hocayı sıkıştırmaya başladık, "Hocam, bu şöhretin sırrı ne?" diye. Hoca her zamanki mütevazı tavrıyla "Oooolum" dedi, "Adın Agop olunca, bir kolun da olmayınca akılda kolay kalıyor". Oysa gayet iyi biliyoruz ki o döneme kadar hastalarla iletişim kuran doktor yok gibiydi; genellikle buyurgan, yarı tanrı hoca dönemi idi. Hocam belki bilinçli, stratejik olarak, belki de tamamen kendi doğallığı ve içgüdüleriyle bu iletişimi yakalamıştı. Klasik "anam, bacım, aslanım" hitapları ve elini hastanın omzuna atmalarla duvarları yıkmıştı. Dermatoloji konusundaki bilgi ve becerisi herkesçe bilinse de kurduğu iletişim aynı derecede önemliydi. Efsanenin zirve olduğu dönemlerdi; halk arasında "Agop'a da gittim, geçmedi" cümlesi, bu hastalığın asla geçmeyeceği anlamına geliyordu.

Hocam zaman zaman bize hoş anılarını da anlatırdı. Futbol oynadığı zamanlarda bir gün, (sanırım özel bir maç) bir futbol efsanesi olan rahmetli Kadri Aytaç'ı tutma görevi kendisindeymiş. Topu ayağına aldı mı, tutulması mümkün değildi; onun için ayağına gelmeden şarjla, azıcık da ittirip kaktırarak savunmayı yaparken bir ara Kadri'nin hocanın yanına sokulup kulağına "Ulan....., sakatsın diye bulaşmıyorum; doğru oyna, bak.....ım haa!" dediğini gülererek anlatırdı. Sonra çok iyi dost olduklarını biliyorum.

Hocamız bir yıl öncesine kadar, en azından vitrin olarak gayet iyi durumdaydı; hastalığın bir belirtisi görünmüyordu ve normal yaşamını sürdürüyordu. Sonra durum netleşmeye başladıkça halsizlik ve yorgunluk belirtileriyle İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa İç Hastalıkları Servisi'nde aylarca konuk konumunda yatarak kötü bir son döneme girdi. Bu konuda genel dahiliye çalışanları, başta Prof. Dr. Adnan Yaldıran olmak üzere fevkalade özen ve özveriyle hocamızı ağırladılar. Hocamız da, ziyaretçiler de hastalığını bilmez gibi yaparak yaşamlarının en zor rollerini oynuyorlardı. O sembol olmuş, idol olmuş güçlü insanı o haliyle görmek gerçekten çok üzücüydü, çok yıkıcıydı; ama rollerimizi çok iyi oynadık. Başrolü yine hocama verdik ama en iyi yardımcı kadın oyuncu ödülü çok değerli eşi Suzan Kotoğyan'ın hakkıdır. Odada beraberken gülüp oynayıp gönlünü hoş etmeye çalışırken, bizi uğurlamaya koridora çıktığında tutamadığı, saklayamadığı, zaman zaman omuzlarımıza döktüğü gözyaşları gerçek yaşamdı! Son anına kadar başında fevkalade özveri ve özenle destek oldu. Son iki hafta ise sonun habercisi olan ani bir çöküş başladı ve bilinen, beklenen üzücü son!

Mekanı cennet olsun...

Prof. Dr. Ertuğrul Hasbi Aydemir

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi, Deri ve Zührevi Hastalıklar Anabilim Dalı

Emekli Öğretim Üyesi